

Ion Mariș s-a născut în 16.04.1961. A absolvit Institutul Politehnic Cluj-Napoca – Facultatea TCM, extinzându-și activitatea și în alte domenii: bancar, burse de valori, turism, consultanță, farmaceutic. A activat în diverse cenacluri literare atât ca elev la Sighet (Liceul „Dragoș Vodă”) cât și ca student la Cluj-Napoca. A publicat poezie și proză în diverse reviste și periodice. Este membru fondator al Clubului Rotary Sighet (2001) și coordonatorul Editurii Valea Verde din Sighet.

A publicat volumele: „Autostop printre gânduri” (2016), „Salut, Sighet!” (2016), „La masă cu președinții” (2016), „Vesperare” – poezie (2017), „Ultimul poem (...)” – poezie (2019), „Ion Bledea – Sculptorul Nordului” – album (2019), „#CNDV100 – Convorbiri - mărturisiri” – interviuri, co-autor (2019), „Sentimente neasigurate” – poezie (2021).

Ion MARIȘ

Semne, pe_semne

LIMES
2022

2021

*Începutul și sfârșitul
sunt niște mesaje criptate
un experiment din pământ infertil
nu înțelegem genealogia victimei
trăind văzând visând
de mii de ani privim în gol albastrul
întotdeauna singuri dimineața și seara
cu toate speciile pământului așteptând
numătoarea tu da tu nu tu și tu eu da*

*eu alerg pe urmele victimelor
peste zidurile descompuse în particule necunoscute
toate sunt ale mele și pot trăi
în toate mările și oceanele lumii
abandonate neimprimare încă și
pot zbura în toate zărilor
nepopulate de trecători
dar m-au oprit mii de ani nu știu
încotro să mă-ndrept
să-mi explorez amintirile.*

Nu visați - pericol de moarte!

N-am încredere în niciun anotimp
sunt toate atât de fragile atât de inutile
nu le poți atașa niciun semn pentru că nu au
nimic în comun cu panica noastră
uneori trecem prin toate viețile fără să
recunoaștem că ni se întâmplă din joacă
pur și simplu din mers ne bucurăm când suntem
recunoscuți și câte un nebun își împarte
timpul cu noi

uită-te anotimpul acesta este al meu ne bucurăm
fără să ne pese că nu ajungem niciodată
acolo - dincolo
timpul și gravitația care ne ceartă și ne ceartă
poate poate vom recunoaște din ce parte
a minții apune soarele.

*Nu-i nimic nu-i nimic repliați-vă celulele
cât mai sunteți în viață
poate veți rezista.*

Presiunea tinde spre zero

Toate erorile se nasc
în ADN-ul nostru e ceva ce nu știm
cât de naivi să credem că ne putem controla
vibrațiile trepidațiile singularitatea
și să mai sperăm să ne putem învinge plânsetul
teama face parte din universul nostru
suntem întotdeauna cu un pas în urma resuscitării.

*Ne aducem aminte foarte rar că ar trebui
să ne personalizăm existența
ceva ce ne va reaminti improbabilul.*

Refugiu neșemnalizat

Uneori mă dor gândurile lăsate fără niciun contrast
se-ntâmplă ori de câte ori viața e răspunzătoare
să muște liberă
pe un circuit exclusivist eu n-am nicio legătură este
vorba de mai multe erori pe care le primim
prin sinapse pe furiș
fără nicio ieșire la liman fără jocuri științifice
este strada pe care au trecut cei mulți cu
antidepresive dosite în buzunare parcă s-ar fi dat
startul la sacrificii nu știu pe cine să mai cred pe cei
care nu știu de unde începe iadul pe cei care își caută
câte o dovadă a existenței în trecutul altora
dependența vă jur nu ajută nu contribuie
la evadare la vindecare
dintr-un loc atât de sigur un fel de mall al
cenotafurilor singurul safe
pe care-l cunoaștem toți o nebunie pe un traseu fals
un pas nedivulgat spre libertatea nedivulgată.

*Dacă ar fi să ne răzbunăm am face-o dar nu
avem parola pe care ne-o ascunde unicul
inchizitor despre care nimeni nu poate spune de
cine ascultă.*

Poem înfășurat în mătase neagră

Sigur este o avertizare inutilă n-avem
de ce să ne temem când ascultăm niște vibrații
triste asemeni unor revolte despre care nu știm
absolut nimic ni se par doar că noi nu mai
suntem cei din sălile de așteptare nu mai
recunoaștem nu ne vedem plecând mimăm că numai
ne vindecăm deși nu am făcut nimic să ne salutăm
ne prefacem că trecem nepăsători deși să nu-l
recunoști pe cel dintâi plecat pare mai mult
decât un păcat ce pare izolat adică nu mă-ntreb
unde au dispărut atâtea milioane și miliarde
atinși de blestemul unor ghicitori bolnave va fi
sau nu va fi cine urmează cu ce se stinge
zgomotul strident care tot numără secunde.

*În sfârșit cineva va spune
nu vă priviți nu vă mirați
ucideți-vă gustul – mirosul ca să existați
dar nicio spovedanie nu este potrivită
pentru ritualul de vindecare -
înțeleg din pledoaria mea doar apropiata
interzicere a plânsului.*

Doar câteva cuvinte – portret coborâte-n bernă
așteaptă cuminiți ghilotinarea.

Mă sperie tot ceea ce se proclamă live.

Disecție divină

Nu pot să dorm, când dorm visez blesteme
și mă trezesc c-ascult păsări de pradă,
nu recunosc lumina când, devreme,
alung din noapte-o moarte mascaradă.

Sunt doar o umbră care-și pierde urma
nerespirând din somn nici zbor nici foame,
nu mi-am dorit nicicând să simt secunda
pe care s-o extragi din mine, Doamne.

*Mai am un pas spre noaptea de vânzare:
pulsez plecări și - un timp care mă doare.*

Umilință

N-am înțeles niciodată ce se întâmplă în visele
mele nici n-am analizat de ce se întâmplă dar
acolo sunt mereu pe drumuri sunt mereu singur
și nu înțeleg de ce nu-mi vorbesc prietenii în vis
doar acolo îmi înțeleg lacrimile pentru că
nu plâng și dacă plâng nu mă opresc
și-atunci mă-ntreb de ce să visez dacă nu simt
gustul lacrimilor.

*Nu se sfârșește visul niciodată și niciodată
nu mă ceartă nimeni. Nu mă pot ierta
pentru asta.*

Lied inocent

Off mamă uită-te la durerea asta care umblă
singură din casă-n casă tu
mă tot cerți de ce nu mă rog zi și noapte ca să
nu rămânem să nu rămânem în dezechilibru și
să ne găsească cei care au plecat
am rămas unul și pentru asta nu-i nevoie să
ne divulgăm numele în numele lui
ne învârtim după fiecare noapte aceeași noapte
lăsată într-o capcană pentru amintiri.

*O procesiune a gândurilor goale a rămas
se descompune în noi.*

Setarea de adio

Pune degetul pe cicatricea asta
nu simți nimic deși nu-i falsă pentru că
nu poți suferi pentru alții e destul destul
când ai văzut moartea n-ai salutat-o aleluia
aleluia nu-i interzis să ceri o amânare nimic nu
se va întâmpla dacă ai găsit în sfârșit ceasul
ceasul tău la care te-ai închinat o viață
acum s-a digitalizat nu poți citi nu poți vedea
unde-i sfârșitul nu-i lângă tine
este doar o eroare finală.

*Ceasul vostru nu arată niciodată
nimic dureros.*